

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2009) 428 wersja ostateczna z dnia 28 stycznia 2009 dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia EOG w sprawie COMP/39406 — Przewody morskie, w zakresie, w jakim uznano w niej, iż skarżąca uczestniczyła w popełnieniu jednego ciągłego naruszenia prawa w sektorze przewodów morskich na terenie EOG, polegającego na koordynowaniu przetargów, ustalaniu cen, ustalaniu kwot, ustalaniu warunków sprzedaży, dokonywaniu geograficznego podziału rynku, a także wymianie poufnych informacji dotyczących cen, wielkości sprzedaży i ofert przetargowych. Ponadto skarżące domagają się obniżenia kwoty nałożonej na nie grzywny.

W uzasadnieniu swych żądań skarżące podnoszą dziewięć zarzutów.

W ramach trzech pierwszych zarzutów dotyczących kwestii przypisania odpowiedzialności skarżące podnoszą, co następuje:

Po pierwsze twierdzą one, iż poprzez uznanie spółki Parker OTR odpowiedzialną za naruszenia popełnione przed dniem 1 stycznia 2002 r. przez podmioty prawne, które nadal istnieją, prowadzą działalność gospodarczą i należą do innego przedsiębiorstwa, w zaskarżonej decyzji naruszono zasadę odpowiedzialności osobistej, dopuszczono się nadużycia władzy w celu obejścia przepisów regulujących przedawnienie, naruszono zasadę niedyskryminacji i nie dopełniono obowiązku uzasadnienia.

Po drugie skarżące twierdzą, że w zaskarżonej decyzji naruszono zasadę odpowiedzialności osobistej poprzez uznanie ich odpowiedzialnymi za bezprawne działania, których dopuścił się pracownik spółki Parker ITR, mimo że: i) angażując się w porozumienie kartelowe pracownik ten działał w celu uzyskania korzyści osobistych; ii) w celu uzyskania bezprawnych korzyści pracownik ten kierował wydziałem Oil & Gas spółki Parker ITR niezależnie od skarżących; iii) spółka Parker ITR poniosła straty w wyniku bezprawnych działań tego pracownika.

Po trzecie skarżące podnoszą, że w zaskarżonej decyzji błędnie uznano spółkę Parker Hannifin za winną popełnienia naruszenia w okresie od 31 stycznia 2002 r. do 9 czerwca 2006 r., bowiem wszelkie domniemania dotyczące decydującego wpływu spółki Parker Hannifin na działalność w sektorze przewodów morskich do transportu ropy naftowej i gazu prowadzoną przez w pełni zależną od niej spółkę Parker ITR zostały w obszerny sposób obalone przez skarżące, zaś żaden z argumentów czy dokumentów przywołanych w decyzji nie podważa zasadności obalenia tych domniemań ani nie stanowi dowodu na to, że w okresie tym spółka Parker Hannifin miała decydujący wpływ na działania podejmowane przez spółkę Parker ITR.

W ramach pozostałych sześciu zarzutów dotyczących wysokości grzywny skarżące podnoszą, co następuje:

Po czwarte twierdzą one, że zaskarżona decyzja obarczona jest oczywistym błędem, polegającym na uznaniu naruszenia obejmującego okres od 1 kwietnia 1986 r. do 13 maja 1997 r. oraz naruszenia obejmującego okres od 11 czerwca 1999 r. do 2 maja 2007 r. za jedno ciągłe naruszenie bądź za powtarzające się naruszenie w rozumieniu art. 25 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾. Według skarżącej oznacza to, że uprawnienie Komisji do wymierzenia grzywny za naruszenie obejmujące okres od 1 kwietnia 1986 r. do 13 maja 1997 r. uległo przedawnieniu.

Po piąte skarżące utrzymują, iż w decyzji błędnie uznano spółkę Parker ITR za podmiot pełniący wiodącą rolę w porozumieniu kartelowym w okresie od 11 czerwca 1999 r. do 30 września 2001 r.

Po szóste podnoszą one, że zaskarżona decyzja narusza zasadę odpowiedzialności osobistej oraz nie zawiera uzasadnienia co do kwestii zwiększenia wysokości grzywny nałożonej na spółkę Parker Hannifin ze względu na przypisywaną spółce Parker ITR wiodącą rolę w porozumieniu kartelowym.

Po siódme skarżące twierdzą, że decyzja ta narusza zasadę uzasadnionych oczekiwań, gdyż w celu obliczenia „skumulowanej wartości sprzedaży na terytorium EOG” w rozumieniu pkt 18 wytycznych Komisji w sprawie grzywien⁽²⁾ wzięto w niej pod uwagę sprzedaż towarów, w odniesieniu do których faktury wystawiane były na przedsiębiorstwa zlokalizowane na terenie EOG, lecz których dostawy nie były realizowane w ramach tego terytorium.

Po ósme podnoszą one, że poprzez uwzględnienie całkowitego obrotu spółki Parker Hannifin w celu obliczenia wynoszącego 10 % pułapu części grzywny dotyczącej naruszeń, za które wyłączną odpowiedzialność przypisano spółce Parker ITR, w zaskarżonej decyzji dokonano błędnej wykładni art. 23 rozporządzenia nr 1/2003, naruszono zasadę odpowiedzialności osobistej i nie przedstawiono uzasadnienia.

Po dziewiąte skarżące twierdzą, że decyzję wydano z naruszeniem zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i obowiązku uzasadnienia, skoro odmówiono w niej zmniejszenia wysokości nałożonej na skarżące grzywny ze względu na ich współpracę.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu, Dz.U. 2003, L 1., s. 1.

⁽²⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003, Dz.U. 2006, C 210, s. 2.

Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2009 r. — Trelleborg przeciwko Komisji

(Sprawa T-148/09)

(2009/C 141/107)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Trelleborg AB (Trelleborg, Szwecja) (przedstawiciele: J. Joshua, barrister, i E. Aliende Rodríguez, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie częściowej nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy on skarżącej, a w każdym razie w zakresie, w jakim uznano w nim, że skarżąca dopuściła się jakiegokolwiek naruszenia prawa przed dniem 21 czerwca 1999 r.;

- obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w art. 2, w celu usunięcia oczywistych błędów, którymi dotknięta jest ta decyzja;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2009) 428 wersja ostateczna z dnia 28 stycznia 2009 dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia EOG w sprawie COMP/39406 — Przewody morskie w zakresie, w jakim uznano w niej, iż skarżąca uczestniczyła w popełnieniu jednego ciągłego naruszenia prawa w sektorze przewodów morskich na terenie EOG, polegającego na koordynowaniu przetargów, ustalaniu cen, ustalaniu kwot, ustalaniu warunków sprzedaży, dokonywaniu geograficznego podziału rynku, a także wymianie poufnych informacji dotyczących cen, wielkości sprzedaży i ofert przetargowych. Ponadto skarżąca domaga się obniżenia kwoty nałożonej na nią grzywny.

W uzasadnieniu swych żądań skarżąca podnosi dwa zarzuty.

Po pierwsze podnosi ona, iż uprawnienie Komisji do nakładania grzywien w odniesieniu do wszelkich okresów poprzedzających dzień 21 czerwca 1999 r. uległo przedawnieniu zgodnie z art. 25 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003, gdyż według skarżącej Komisja popełniła oczywisty błąd co do okoliczności faktycznych oraz naruszyła prawo uznając, że skarżąca dopuściła się jednego ciągłego naruszenia prawa.

Po drugie skarżąca utrzymuje, iż po stronie Komisji nie istnieje uzasadniony interes w deklaracyjnym ustalaniu popełnienia naruszenia prawa w odniesieniu do pierwszego okresu, który zakończył się w maju 1997 r.

Na poparcie swej skargi, skarżący podnosi pięć argumentów co do prawa.

Po pierwsze, twierdzi on, iż Parlament dokonał niewłaściwej wykładni oraz niewłaściwie zastosował art. 14 Przepisów dotyczących zwrotu kosztów oraz diet posłów do Parlamentu Europejskiego (zwanymi dalej „przepisami KDP”) między innymi poprzez dążenie do narzucenia skarżącemu, ze skutkiem wstecznym, uciążliwych wymagań, podczas gdy w odnośnym czasie wymagania takie nie były nigdy stawiane posłom do Parlamentu Europejskiego, a także poprzez brak dokładnego wskazania, który dokładnie wydatek uznaje się za nienależycie poczyniony.

Po drugie, podnosi on, iż Parlament oparł się na rzekomym „konflikcie interesów”, naruszając tym samym zasadę pewności prawa, gdyż działał on w sposób niezgodny z wcześniejszymi zwyczajami i praktykami, w sposób niespójny z jego opublikowanymi przepisami, a także bez wskazania jasnych i przejrzystych standardów. Skarżący twierdzi, iż decyzja Parlamentu pozbawiona jest jakiegokolwiek podstawy prawnej lub faktycznej.

Po trzecie, skarżący argumentuje, iż Parlament nie przestrzegał podstawowych wymogów proceduralnych określonych w art. 27 przepisów KDP, między innymi dotyczących: uprzedniego zasięgnięcia opinii kwestorów, uzasadnienia okoliczności wskazujących na „nadzwyczajny przypadek”, wysłuchania skarżącego przed wydaniem decyzji, jak również wymogu, by decyzję podjęło Biuro.

Po czwarte, twierdzi on, iż strona pozwana bez podstawy prawnej dążyła do odzyskania podatku VAT od skarżącego.

Na koniec skarżący twierdzi, iż Parlament przedwcześnie przedstawił sprawę skarżącego OLAF-owi, naruszając tym samym prawo skarżącego do obrony oraz bez podstawy prawnej ani uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2009 r. — Dover przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-149/09)

(2009/C 141/108)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Densmore Ronald Dover (Borehamwood, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: D. Vaughan, QC barrister, M. Lester, barrister i M. French, solicitor)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- przyjęcie, na podstawie art. 64 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji, środków organizacji postępowania wskazanych w skardze;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi w niniejszej sprawie przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Za pomocą niniejszej skargi skarżący żąda stwierdzenia nieważności decyzji Parlamentu nr D(2009) 4639 z dnia 29 stycznia 2009 r. w przedmiocie windyacji diet asystenckich.

Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2009 r. — Ningbo Yonghong Fasteners przeciwko Radzie

(Sprawa T-150/09)

(2009/C 141/109)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ningbo Yonghong Fasteners Co. Ltd United (przedstawiciele: F. Graafsma and J. Cornelis, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej rozporządzenia Rady (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych